



**РЕПУБЛИКА СРБИЈА**  
**УПРАВНИ СУД**  
**Одељење у Нишу**  
**П-5 У 14956/19**  
**26.05.2022. године**  
**Б Е О Г Р А Д**

### **У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Бисерке Савић, чланова већа, са судским саветником, Дамјаном Анђелковићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ... .., кога заступа Спасић Игњат, адвокат из Ниша, Страхињића Бана 3, ПЦ “Амбасадор” локал 53, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, број 436-03-01293/2019-39 од 22.05.2019. године, у правној ствари пореза на пренос апсолутних права, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

### **П Р Е С У Д У**

**I** Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, број 436-03-01293/2019-39 од 22.05.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

**II** **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Нови Сад да тужили А.А. из ..., ... .., накнади трошкове управног спора у износу од 9.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

### **Образложење**

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена на решење Министарства финансија - Пореске управе, Филијале Нови Сад 2, број 2232-436-03-16483/2018-01 од 28.12.2018. године, којим је ставом 1. диспозитива утврђен порез на пренос апсолутних права обвезнику А.А., са пребивалиштем у ..., ... .., за непокретну имовину, односно друго стварно имовинско право и то: за стан у насељу Нови Сад, Улица браће ..., број ..., улаз број ..., стан број ..., на другом спрату, у укупном износу од 177.370,92 динара, по Уговору овереном дана 25.09.2018. године

под бројем ОПУ: 2901/2018 МСА. Ставом 2. диспозитива одређено је да се утврђени износ од 177.370,92 динара, на име пореза на пренос апсолутних права, плаћа у року од 15 дана од дана достављања решења, на наведени број рачуна, са знаком порез на пренос апсолутних права, са позивом на наведени број. Ставом 3. диспозитива одређено је да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100. Ставом 4. диспозитива одређено је да ако порески обвезник не плати утврђени износ пореза у законском року, наплата доспелог, а неплаћеног пореза ће се извршити принудним путем. Ставом 5. да трошкови принудне наплате и увећање пореског дуга који у себи не садржи камату и који је предмет принудне наплате, за 5% на дан почетка поступка принудне наплате на који се обрачунава камата, падају на терет обвезника, а ставом 6. диспозитива да купац, Б.Б. из ..., Улица ... .., на кога је пренето апсолутно право јемчи солидарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права, с тим да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду 17.09.2019. године, тужиља, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона. Указује да, према образложењу оспореног решења, основ за одбијање изјављене жалбе је то што купац није обвезник пореза на пренос апсолутних права, те да из природе солидарног јемства произлази да није реч о самосталној обавези, већ о јемству за измирење целе туђе обавезе, што је у супротности са образложењем оспореног решења да порески орган може, по свом избору, захтевати да пореску обавезу измири лице на које је апсолутно право пренето и без претходног покушаја да ту обавезу наплати од продавца, односно преносиоца тог права, као и са образложењем да како оба учесника у правном послу имају у пореско-дужничком смислу исти положај, солидарни јемац има својсво странке у поступку утврђивања и наплате пореза на пренос апсолутних права, ради заштите својих права или правних интереса. Наводи да је овако донето оспорено решење донето уз битну повреду одредаба члана 9, 10, 11 и 141. Закона о општем управном поступку. Тужиља тужбом указује да из садржине Уговора о купопродаји, закљученог између ње, као продавца и Б.Б., као купца, произлази да обавезу плаћања пореза на пренос апсолутних права по овом Уговору, трошкове катастарског преноса предметне непокретности на своје име, као и таксе за оверу овог Уговора, сноси купац у целости. Додаје да пре доношења ожалбеног решења, првостепени орган није позвао ни тужиљу, ни купца да се изјасне о томе ко ће од њих двоје платити порез на пренос апсолутних права, а што је пропустио да учини и другостепени орган, те сматра да је другостепени орган, у поступку по жалби, требало да наложи првостепеном органу, да у поновном поступку позове странке на изјашњење о плаћању пореза, као и да изврши провере у службеним евиденцијама о плаћеном порезу на име закљученог Уговора о купопродаји или пак да је то сам првостепени орган требало да учини по пријему жалбе, на основу чега би се утврдило чињенично стање да је порез од стране купца Б.Б. из ..., плаћен 30.01.2019. године, у износу од 177.371,00 динара. Указује да приликом изјављивања жалбе на првостепено решење, порез није био уплаћен, те уплатницу као доказ није ни имала. На основу наведеног, сматра да је неспорно да је другостепени орган својим поступањем, учинио битну повреду Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу

уважи, оспорено решење поништи, а туженог обавезе да тужиљи накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао код образложења из оспореног решења, наводећи да су неосновани наводи тужбе и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења првостепеног и оспореног решења, као и списа, произлази да је промет непокретности за стан у насељу Нови Сад, Улица ..., број ..., улаз број ..., стан број ..., на другом спрату, извршен на основу Уговора о купопродаји непокретности, закљученог између А.А. из ..., ... .., као продавца и Б.Б. из ..., ... .., као купца, овереног код Јавног бележника Симовић Алексић Мирјане из Новог Сада, под бројем ОПУ: 2901-2018 дана 25.09.2018. године. Првостепени орган је поступајући по благовремено поднетој пореској пријави за утврђивање пореза на пренос апсолутних права, донео ожалбено решење којим је тужиљи утврђен порез на пренос апсолутних права у износу од 177.370,92 динара за промет непокретности по наведеном Уговору, а на основу укупне тржишне вредности непокретности од 7.094.836,98 динара, док купац Б.Б. из ..., на кога је пренето апсолутно право, јемчи слодарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права. У поступку по жалби, по разматрању ожалбеног решења, навода жалбе и списа предмета, тужени је првостепено решење оценио као правилно и законито, а навод жалбе да А.А. није активно легитимисана да буде обвезник пореза, оценио као неоснован. Ово са разлога што у конкретном случају, чланом 6. купопродајног уговора, прецизирано је да порез на пренос апсолутних права по овом Уговору, трошкове катастарског преноса на своје име, као и таксу за оверу Уговора, сноси купац у целости, из чега произлази да је купац солидарни јемац сагласно члану 42. став 2. Закона о порезима на имовину. Солидарно јемство значи да порески орган може, по свом избору, захтевати да пореску обавезу измири лице на које је апсолутно право пренето и без претходног покушаја да ту обавезу наплати од продавца, односно преносиоца тог права. Како оба учесника у правном послу имају у пореско-дужничком смислу исти положај, солидарни јемац има својство странке у поступку утврђивања и наплате пореза на пренос апсолутних права, ради заштите својих права или правних интереса. Из наведених разлога тужени орган је применом одредбе члана 152. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одбио жалбу тужиље и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 9. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16 и 95/18- аутентично тумачење), прописано је да је орган дужан да странкама омогући да успешно и целовито остваре и заштите права и правне интересе (1); поступак се води без одуговлачења и уз што мање трошкова по странку и другог учесника у поступку, али тако да се изведу сви докази потребни за правилно и потпуно утврђивање чињеничног стања (2); орган је дужан да по службеној дужности,

у складу са законом, врши увид у податке о чињеницама неопходним за одлучивање о којима се води службена евиденција, да их прибавља и обрађује (3).

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, прописано је, између осталог, да образложење решења мора да садржи чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

По оцени Управног суда, основано тужила тужбом указује да је поступку по жалби требало извршити проверу да ли је порез плаћен. Имајући у виду цитирану одредбу члана 9. став 1, 2. и 3. Закона о општем управном поступку, а како је тужила доказом достављеним уз тужбу, уплатницом од 30.01.2019. године, којом је уплаћен износ пореза после изјављене жалбе 23.01.2019. године, а пре доношења оспореног решења, довела у сумњу правилност оспореног решења, јер из наведене уплатнице произлази да је солидарни јемац – купац Б.Б., из ..., у целости измирио утврђену пореску обавезу у износу од 177.370,92 динара, по решењу првостепеног органа број 2232-436-03-16483/2018-01, то Суд налази да је оспорено решење донето уз битну повреду одредаба члана 9. став 2) и 3) и члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, јер нису изведени сви докази за правилно и потпуно утврђивање чињеничног стања, односно управни органи по службеној дужности нису извршили увид у податке о чињеницама неопходним за одлучивање о којима се води службена евиденција, због чега оспорено решење не садржи разлоге који упућују на одлуку из диспозитива. Имајући у виду наведено, тужени орган ће у поновном поступку оценити доказ – уплатницу од 30.01.2019. године, коју је тужила доставила уз тужбу, извршити проверу кроз своју службену евиденцију пореских обвезника и након тога донети правилну и закониту одлуку. Поред наведеног, тужени орган се за одлуку у диспозитиву оспореног решења, којом је одбио жалбу тужиле, погрешно позвао на одредбу члана 152. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, која одредба се односи на поништај пореског управног акта, па је и са овог разлога оспорено решење захваћено битном повредом правила поступања из одредбе члана 141. став 4. наведеног закона, јер не садржи правилно позивање на правни пропис – процесни закон на основу кога је донета одлука као у диспозитиву.

Са изнетих разлога, налазећи да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиле, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, с обзиром да је тужилац у вези са покретањем управног спора, имао трошкове за награду адвокату за

састав тужбе, које је Суд на основу тарифног броја 13, на који упућује тарифни број 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/2012), којим су прописане висине награда адвокату у процењивим стварима, одредио у износу од 9.000,00 динара, док је у преосталом делу, по истом основу до траженог износа од 16.500,00 динара, захтев тужиље прекомеран, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, тужиљи досудио укупне трошкове управног спора у износу од 9.000,00 динара.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**  
**Дана: 26.05.2022. године, II-5 У. 14956/19**

**Записничар**  
**Дамјан Анђелковић, с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Драган Јовановић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Дејан Ђурић

БС